

Sygn. akt: I C 766/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 3 marca 2016r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Agnieszka Popławska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 marca 2016r

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki A. C. kwotę 2 164,80 zł. (dwa tysiące sto sześćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 stycznia 2013r do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki A. C. kwotę 255,50 zł. (dwieście pięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: I C 766/14

UZASADNIENIE

Powódka A. C. wniosła pozew przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W., domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 2.902,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 stycznia 2013r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż w następstwie zdarzenia drogowego z dnia 28 grudnia 2012r. doszło do uszkodzenia pojazdu stanowiącego jej własność. Tego samego dnia powódka dokonała zgłoszenia szkody pozwanemu. W związku z brakiem możliwości korzystania z pojazdu i koniecznością zminimalizowania szkody powódka była zmuszona do wynajmu pojazdu zastępczego na okres 31 dni. Pismem z dnia 7 maja 2013r. pełnomocnik powódki wystąpił do pozwanego z wnioskiem o wypłatę odszkodowania za korzystanie z pojazdu zastępczego, przedkładając fakturę VAT. W dniu 8 marca 2013r. pozwany w drodze decyzji przyznał powódce odszkodowanie w kwocie 3.188,16 zł, uznając zasadność korzystania z auta zastępczego przez okres 24 dni, kwestionując stawkę dzienną za wynajem i dokonując wypłaty odszkodowania w oparciu o stawkę 180 zł netto za każdy dzień korzystania z pojazdu zastępczego. Nadto, w odpowiedzi na pismo powódki, w dniu 16 kwietnia 2013r. pozwany wypłacił dodatkowo kwotę 1.535,04 zł. Pismem z dnia 10 października 2013r. powódka ponownie wezwała pozwanego do zapłaty całości należnego jej odszkodowania, jednak pismem z dnia 5 listopada 2013r. pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Powódka podniosła, iż uszkodzony pojazd był jej niezbędny do prawidłowej egzystencji i prowadzenia normalnego życia m.in. pojazd był wykorzystywany do celów służbowych i dojazdów do pracy. Wynajętym pojazdem powódka pokonywała dziennie około 50 km celem realizacji podstawowych potrzeb. Stąd decyzja o wynajmie pojazdu zastępczego była zasadna i celowa. Powódka wskazała, że nie miała możliwości przyspieszenia naprawy pojazdu, a likwidacja szkody była utrudniona przez rzeczoznawcę pozwanego, który długo wysyłał kosztorys, a później długo go weryfikował. W ocenie poszkodowanej żadnego uzasadnienia nie znajduje pomniejszenie przez pozwanego

odszkodowania o 20 % z tytułu zaoszczędzonych kosztów eksploatacji własnego pojazdu. Takie pomniejszenie nie znajduje – zdaniem powódki – potwierdzenia w obowiązujących przepisach prawa. Termin płatności odsetek ustalono na mocy art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...).

(pozew k. 3-5v)

W dniu 11 kwietnia 2014r. w sprawie o sygnaturze akt I Nc 484/14 Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 36)

Pozwany złożył sprzeciw od wyżej wskazanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu.

Pozwany przyznał, że w toku postępowania likwidacyjnego przyjął odpowiedzialność za zdarzenie i przyznał powódce tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 4.723,20 zł. Pozwany zakwestionował jednak wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia co do ilości dni najmu pojazdu zastępczego, wskazując, że zasadny był okres 24 dni. Pozwany podkreślił, że zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami prawa odpowiada on za szkodę w granicach odpowiedzialności sprawcy oraz normalnych skutków działania lub zaniechania, a odszkodowanie winno odpowiadać wysokości poniesionej szkody rozumianej jako uszczerbek majątkowy oraz nie powinno prowadzić do wzbogacenia kosztem ubezpieczyciela. Zdaniem pozwanego nie istniała konieczność najmu pojazdu zastępczego przez okres 31 dni, a twierdzenia powoda nie zostały należycie udowodnione. Powódka nie udowodniła zasadności i wysokości roszczenia, co więcej nie przedstawiła żadnej dokumentacji, z której wynikałoby, że uzasadniony był 31 – dniowy okres najmu pojazdu. Zdaniem ubezpieczyciela decyzja o najmie pojazdu zastępczego powinna być uzasadniona racjonalnymi potrzebami, a koszt najmu nie powinien być wyższy od przewidywanych, wskutek braku samochodu, utraconych korzyści. W ocenie pozwanego poszkodowany jest obowiązany podejmować wszelkie działania, zmierzające do zminimalizowania szkody, a jeśli nie podejmuje takich działań nie może to skutkować zwiększeniem obowiązku odszkodowawczego.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 39-41)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 grudnia 2012r. na obwodnicy T. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został, stanowiący własność powódki A. C., samochód marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.. W dniu 28 grudnia 2012r. powódka zgłosiła szkodę pozwanemu.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu formularz zgłoszenia szkody k. 1-2 akt szkody, arkusz naprawy pojazdu k. 25, protokół do przestoju pojazdu k. 26)

W dniu 2 stycznia 2013r. powódka zawarła umowę zlecenia naprawy uszkodzonego pojazdu z (...) Serwis (...) i tego samego dnia oddała pojazd do warsztatu naprawczego.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o arkusz naprawy pojazdu k. 25, umowę zlecenie k. 9 akt szkody)

W dniu 2 stycznia 2013r. powódka zawarła umowę najmu pojazdu zastępczego z H. D., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w G.. Zgodnie z umową stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego została określona na kwotę 200 zł netto za każdą dobę najmu. Wydanie przedmiotu najmu nastąpiło w dniu 2 stycznia 2015r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o umowę najmu pojazdu zastępczego k. 9-10)

W dniu 3 stycznia 2013r. rzeczoznawca pozwanego dokonał oględzin powypadkowych pojazdu powódki.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o arkusz naprawy pojazdu k. 25, protokół do przestoju pojazdu k. 26)

W dniu 7 stycznia 2013r. warsztat zgłosił potrzebę dokonania kolejnych oględzin uszkodzonego pojazdu. Tego dnia warsztat zamówił części do naprawy pojazdu. Części zostały dostarczone do zakładu w dniu 10 stycznia 2013r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o arkusz naprawy pojazdu k. 25, protokół do przestoju pojazdu k. 26)

W dniu 14 stycznia 2013r. likwidator pozwanego ubezpieczyciela dokonał kolejnych oględzin.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o arkusz naprawy pojazdu k. 25, protokół do przestoju pojazdu k. 26)

W dniu 17 stycznia 2013r. warsztat zgłosił potrzebę dokonania kolejnych dodatkowych oględzin uszkodzonego pojazdu. Tego dnia warsztat zamówił dodatkowe części do naprawy pojazdu. Części zostały dostarczone do zakładu w dniu 22 stycznia 2013r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o arkusz naprawy pojazdu k. 25, protokół do przestoju pojazdu k. 26, wydruk wiadomości e – mail k. 43 akt szkody)

W dniu 18 stycznia 2013r. warsztat naprawczy sporządził kalkulację naprawy nr 5/01/2013, a w dniu 22 stycznia 2013r. przesłała upoważnienie i zlecenie naprawy do likwidatora szkody.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o kalkulację naprawy nr 5/01/2013 k. 28-34)

W dniu 22 stycznia 2013r. likwidator pozwanego ubezpieczyciela dokonał kolejnych oględzin. Tego samego dnia warsztat zamówił kolejne części do naprawy pojazdu, które zostały dostarczone do zakładu w dniu 25 stycznia 2013r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o arkusz naprawy pojazdu k. 25, protokół do przestoju pojazdu k. 26)

W dniu 28 stycznia 2013r. zamontowano ostatnie części w postaci odblasku tylnego lewego i prawego, czujnika parkowania tylnego lewego i przygotowano pojazd do odbioru. W dniu 29 stycznia 2013r. powódka odebrała samochód z warsztatu.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o arkusz naprawy pojazdu k. 25)

W dniu 30 stycznia 2013r. ubezpieczyciel odesłał do warsztatu zweryfikowany kosztorys naprawy.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o kalkulację naprawy nr 5/01/2013 k. 28-34, wydruk wiadomości e – mail k.10 akt szkody)

W dniu 6 lutego 2013r. wynajmująca wystawiła fakturę VAT z tytułu czynszu najmu pojazdu zastępczego za okres 31 dni na kwotę 7.626 zł brutto, wedle stawki w wysokości 200 zł netto za dobę.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o fakturę VAT nr (...) k. 11)

Decyzją z dnia 8 marca 2013r. pozwany przyznał powódce odszkodowanie za szkodę obejmujące zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 3.188,16 zł. Ubezpieczyciel za zasadny uznał czas najmu w wysokości 18 dni oraz stawkę czynszu najmu w kwocie 180 zł netto za dzień. Nadto, pozwany dokonał potrącenia zaoszczędzonych przez poszkodowaną kosztów eksploatacji pojazdu w wysokości 20 %. W dniu 12 marca 2013r. pozwany przelał na rachunek bankowy pełnomocnika powódki kwotę 3.188,16 zł.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o decyzję pozwanego z dnia 8 marca 2013r. k. 12-13 akt szkody, potwierdzenie przelewu k. 18)

W dniu 18 marca 2013r. powódka skierowała do pozwanego odwołanie od wyżej wskazanej decyzji. Decyzją z dnia 16 kwietnia 2013r. pozwany przyznał powódce dodatkowo kwotę 1.535,40 zł. Po ponownym przeanalizowaniu sprawy

ubezpieczyciel za zasadny uznał czas najmu w wysokości 24 dni oraz stawkę czynszu najmu w kwocie 200 zł netto za dzień. Nadto, pozwany podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko w przedmiocie potrącenia zaoszczędzonych przez poszkodowaną kosztów eksploatacji pojazdu w wysokości 20 %. W dniu 19 kwietnia 2013r. pozwany przelał na rachunek bankowy pełnomocnika powódki kwotę 1.535,04 zł.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o pismo powódki z dnia 18 marca 2013r. k. 44 akt szkody, decyzję pozwaną z dnia 16 kwietnia 2013r. k. 21-22 akt szkody, potwierdzenie przelewu k. 24)

Pismem z dnia 10 października 2013r. powódka wezwała pozwanego do wypłaty kwoty 2.902,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą wynikającą z faktury VAT a kwotą przyznanego odszkodowania, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Decyzją z dnia 5 listopada 2013r. ubezpieczyciel podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wezwanie do zapłaty z dnia 10 października 2013r. k. 66 akt szkody, decyzję pozwanego z dnia 5 listopada 2013r. k. 71 akt szkody)

Uzasadniony okres naprawy samochodu powódki marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosi 28 dni kalendarzowych. Technologiczny czas naprawy wynosił 5 dni.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej M. H. k. 74-79 wraz pisemnymi opiniami uzupełniającymi k. 100-102, 128-129)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej M. H..

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż dowody z dokumentów zawartych w aktach szkody oraz dokumentów załączonych do pozwu są wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

W ocenie Sądu za wiarygodny dowód w sprawie uznać należało także dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej M. H.. Przede wszystkim Sąd miał na uwadze, iż przedłożona przez biegłego opinia jest jasna, logiczna, zaś wnioski końcowe są kategoryczne i zostały dobrze uzasadnione. Co prawda, strona pozwana wniosła zarzuty do przedłożonej opinii dotyczące przyjętego przez biegłego uzasadnionego czasu naprawy, niemniej – w ocenie Sądu – biegły w dwóch opiniach uzupełniających w sposób dostateczny i przekonujący odniósł się do wszystkich zastrzeżeń ubezpieczyciela i zdaniem Sądu obronił swoje stanowisko, w szczególności biegły w swojej opinii nie potwierdził, że działania warsztatu naprawczego były nieudolne. Dodatkowo, należy wskazać, że strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na podstawie których można by poddać w wątpliwość wnioski biegłego dotyczące prawidłowego przebiegu naprawy uszkodzonego pojazdu powódki. Zwrócić przy tym należy uwagę, że jest okolicznością notoryjną, że ubezpieczyciele zatwierdzają kosztorysy naprawy dopiero po oględzinach uszkodzeń. Skoro zatem w trakcie naprawy dokonano ujawnienia dodatkowych uszkodzeń pojazdu, warsztat naprawczy – zgodnie z przyjętą praktyką – w sposób należyty zwrócił się do zakładu ubezpieczeń o dokonanie dodatkowych oględzin z udziałem rzeczoznawcy ubezpieczyciela. W przeciwnym bowiem razie pozwany mógł skutecznie zakwestionować związek ujawnionych uszkodzeń z działaniem ubezpieczonego u niego sprawcy, jak również podnieść, że uszkodzenia powstały wskutek niewłaściwie wykonanej naprawy pojazdu. Na marginesie należy wskazać, że skoro w trakcie pierwszych oględzin przedmiotowego samochodu nie ujawniono wszystkich uszkodzeń, to może to świadczyć również o tym, że rzeczoznawca ubezpieczyciela nie zachował należytej staranności i nie dokonał oględzin w sposób dokładny i kompleksowy. W związku z powyższym uznać należało, że opinia przedstawiona przez biegłego jest zupełna i nie pozostawia żadnych wątpliwości co do uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego. W konsekwencji – na mocy art. 217 k.p.c. – Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego do spraw

samochodowych, albowiem okoliczności na jakie miała zostać wykonana przedmiotowa opinia zostały już dostatecznie wyjaśnione przez biegłego M. H..

W niniejszej sprawie powódka domagała się od pozwanego Towarzystwa (...) zasądzenia kosztów najmu pojazdu zastępczego, podnosząc, że na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany zwrócił jej jedynie część kosztów. Normatywną podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowią przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy natomiast art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013r., poz. 392) wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Nie ulega wątpliwości, że szkoda majątkowa może wyrażać się w braku możliwości korzystania z określonej rzeczy – np. z samochodu stanowiącego własność poszkodowanego. Jeżeli więc poszkodowany ponosił w związku z tym koszty wynajmu pojazdu zastępczego, które były konieczne, to mieszczą się one w pojęciu szkody podlegającej wyrównaniu przez ubezpieczyciela. Zasada pełnej kompensacji szkody przemawia bowiem za przyjęciem stanowiska o obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych tj. niezbędnych do czasowego używania zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. Podkreślić jednak należy, iż sam fakt niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu nie prowadzi automatycznie do powstania po stronie pozwanego ubezpieczyciela obowiązku zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Sąd miał bowiem na uwadze, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468, uchwała SN z dnia 22 listopada 2013r., III CZP 76/13, Biul.SN 2013/11/13-14, LEX nr 1392609) odpowiedzialność ubezpieczyciela w takim przypadku obejmuje jedynie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Bez wątplenia czas najmu przy szkodzie częściowej powinien być wyznaczony rzeczywistym czasem naprawy tj. okresem, w którym uszkodzony pojazd mechaniczny w normalnym toku mógł zostać naprawiony z uwzględnieniem czynności procesu likwidacji szkody.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż pomiędzy stronami nie było sporu co do zasady odpowiedzialności pozwanego towarzystwa ubezpieczeń. Ubezpieczyciel nie kwestionował bowiem ani okoliczności zdarzenia z dnia 28 grudnia 2012r., ani też winy sprawcy szkody posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie OC, ani też zasadności wynajęcia przez poszkodowaną pojazdu zastępczego. Mało tego, bezsporna była również stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego, gdyż jeszcze w toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał wysokość stawki najmu wskazaną przez powódkę. W tym stanie rzeczy jedyną okolicznością sporną pomiędzy stronami był uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego. Powódka wywodziła bowiem, że zgodnie z załączoną fakturą VAT wystawioną przez wynajmującego uzasadniony czas najmu wynosił 31 dni, zaś pozwany podtrzymał swoje stanowisko z postępowania likwidacyjnego i konsekwentnie twierdził, że okres ten wynosił jedynie 24 dni. Wobec sporu pomiędzy stronami w powyższymi względzie należało odwołać się do wiadomości specjalnych. W przedłożonej Sądowi opinii biegły sądowy M. H. wskazał, że uzasadniony okres naprawy samochodu powódki marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i tym samym uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosi 28 dni kalendarzowych, w tym technologiczny czas naprawy wynosi 5 dni. Pozwany jednak zakwestionował ustalony przez biegłego czas naprawy, podnosząc, że niezasadnym było uwzględnienie przez biegłego czasu oczekiwania na wszystkie części w wymiarze przekraczającym 2 dni oraz przestoju w naprawie pojazdu od dnia zgłoszenia potrzeby dokonania drugich dodatkowych oględzin do dnia przeprowadzenia tych oględzin. Ubezpieczyciel zwrócił bowiem uwagę, że ujawnienie uszkodzenia dodatkowych części (odblasku i czujnika parkowania) nie powodowało potrzeby wstrzymania prac naprawczych, a nadto konieczność

wymiany tych części powinna zostać dostrzeżona przez pracowników zakładu naprawczego już wcześniej. W ocenie Sądu zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uwzględnienia zarzutów pozwanego ubezpieczyciela. Przede wszystkim należy stwierdzić, że brak jest dowodów potwierdzających nieudolność czy nieprawidłowość działania zakładu naprawczego. Podkreślić należy, iż ciężar wykazania tego faktu, zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.), spoczywał na pozwanym, który z tego faktu wywodził korzystne dla siebie skutki prawne. Z dokumentów znajdujących się w aktach szkody nie wynika, że przedmiotowe uszkodzenia mogły zostać ujawnione już na podczas wcześniejszych oględzin. Pozwany nie zawniósł na tę okoliczność również dowodu z zeznań świadków – pracowników warsztatu czy rzeczoznawcy dokonującego oględzin. Gdyby nawet przyjąć, że uszkodzenia takie mogły zostać ujawnione w czasie pierwszych oględzin to powstaje uzasadnione pytanie o należytą staranność rzeczoznawcy ubezpieczyciela przy dokonywaniu tych oględzin. Skoro bowiem – jak wywodzi pozwany – uszkodzenia te mogli stwierdzić pracownicy warsztatu, to również mógł je dostrzec likwidator szkody. Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że okolicznością notoryjną jest fakt, że przy rozliczeniu szkody warsztaty naprawcze – zgodnie z utrwaloną praktyką – zwracają się o udział przedstawiciela ubezpieczyciela przy każdych kolejnych oględzinach pojazdu z uwagi na konieczność właściwego udokumentowania szkody i prawidłowego rozliczenia całej poniesionej przez poszkodowanego szkody. Podobny wniosek wynika również z treści opinii biegłego, który w opinii uzupełniającej zwrócił uwagę, że warsztat nie może demontować uszkodzonych części jeszcze przed oględzinami likwidatora, albowiem może to wpłynąć na formę lub zakres już uszkodzonych elementów. W takiej sytuacji może dojść do sytuacji, że ubezpieczyciel zakwestionuje związek tychże uszkodzeń z działaniem sprawcy czy też zarzuci, że uszkodzenia powstały w wyniku niewłaściwego postępowania warsztatu naprawczego. Jednocześnie w swojej opinii M. H. zauważył, że czas oczekiwania na oględziny był bezzasadnie wydłużony, a oględziny nie nastąpiły niezwłocznie. W ocenie Sądu wydłużenie okresu naprawy pojazdu o okres oczekiwania na ponowne oględziny nie może obciążać poszkodowanego, który w sposób uzasadniony korzystał z pojazdu zastępczego. Wbrew sugestiom pozwanego bez żadnego wpływu na czas naprawy pojazdu pozostawało natomiast przesłanie dokumentów w postaci upoważnienia i zlecenia naprawy do likwidatora oraz czas oczekiwania na części zamienne, który był właściwy i odpowiadał realiom rynku motoryzacyjnego w tym zakresie, co potwierdził w swojej opinii biegły sądowy. W związku z powyższym – uznając opinię biegłego za rzetelną i wiarygodną – Sąd ustalił, iż w przypadku pojazdu poszkodowanej uzasadniony czas naprawy, a tym samym uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego wynosił 28 dni.

W ocenie Sądu nieuzasadnione było również dokonanie przez pozwanego potrącenia w wysokości 20 % z tytułu zaoszczędzonych przez poszkodowaną kosztów eksploatacji pojazdu. Zwrócić należy uwagę, że w wyroku z dnia 18 marca 2003r., IV CKN 1916/00, Legalis 275082 Sąd Najwyższy wskazał, że nie można pominąć przy tym okoliczności, że korzystając z wynajmowanego samochodu powód nie był zmuszony do ponoszenia kosztów eksploatacji własnego pojazdu. Niemniej w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał, że strona pozwana nie wykazała, że istnieją podstawy do dokonania takiego potrącenia. Zgodnie bowiem z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. wysokość kosztów, jakie poszkodowana zaoszczędziła w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego winna zostać wykazana przez stronę pozwaną. Tymczasem pozwany w tym zakresie nie podjął żadnej inicjatywy dowodowej i jego twierdzenia pozostały całkowicie gołosłowne.

Mając zatem na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie w części. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z opinią biegłego sądowego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego łącznie wynoszą 6.888 zł brutto, co stanowi iloczyn wskazanego przez biegłego uzasadnionego okresu naprawy (28 dni) oraz bezspornej stawki najmu w wysokości 246 zł brutto. Zważywszy, że w postępowaniu przedprocesowym ubezpieczyciel wypłacił już powódce łącznie kwotę 4.723,20 zł to aktualnie powódce należy się dopłata w wysokości 2.164,80 zł. W związku z powyższym – na mocy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę tj. 2.164,80 zł. Od tej kwoty – na podstawie art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia następnego po upływie 30 – dniowego terminu przewidzianego

w tym przepisie liczonego od dnia zgłoszenia szkody. Jak wynika z akt sprawy szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 28 grudnia 2012r., toteż w myśl wskazanego przepisu, z dniem 29 stycznia 2013r. pozwany już opóźnił się z zapłatą odszkodowania. Jednocześnie zważyć należy, iż pozwany jako profesjonalista dysponujący fachowym zespołem rzeczoznawców i odpowiednimi środkami technicznymi bez wątpienia był w stanie bez zbędnej zwłoki w tym czasie ustalić zakres i wysokość szkody poniesionej przez powódkę.

W pozostałym zakresie – na podstawie wyżej powołanych przepisów stosowanych a contrario – Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 3 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku o opłatach za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U.2013.490) i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 255,50 zł. Zważyć należało, iż powódka wygrała niniejsze postępowania w 75 %, a pozwany w 25 % i w takim stosunku należy się stronom zwrot kosztów od przeciwnika. Powódka poniosła koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 146 zł, z czego należy się jej zwrot kwoty 110 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 651,93 zł, z czego należy mu się od powódki kwota 163 zł. Strony poniosły również koszty zastępstwa procesowego w wysokości po 617 zł, przy czym uwzględniając stosunek w jakim strony wygrały niniejszą sprawę, powódce należy się od pozwanego zwrot kwoty 462,75 zł, zaś pozwanemu od powódki kwota 154,25 zł. Po wzajemnym skompensowaniu wszystkich wskazanych powyżej należności stronie powodowej ostatecznie należała się od pozwanego kwota 255,50 zł.